

ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร

เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ ๑๘๖)

เรื่อง กำหนดแบบหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๐ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๑ อธิบดีกรมสรรพากรกำหนดแบบหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย เพื่อให้ผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ใช้ออกให้แก่ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ที่ผู้จ่ายมีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย สำหรับการจ่ายเงินได้พึงประเมิน ตามข้อ ๑๗/๑ ของข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๔๔ (พ.ศ. ๒๕๒๒) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยภาษีเงินได้ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๗๓ (พ.ศ. ๒๕๕๓) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยภาษีเงินได้ ต้องออกให้แก่ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย และผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย จำนวนสามฉบับมีข้อความตรงกันนั้น อย่างน้อยต้องมีข้อความตามแบบท้ายประกาศนี้

หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามวรรคหนึ่ง ต้องมีข้อความแต่ละฉบับ ดังนี้

(๑) ฉบับที่ ๑ หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย/สำเนาใบเสร็จรับเงิน มีข้อความว่า “สำหรับผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย (ผู้ขาย) ใช้แสดงพร้อมแบบแสดงรายการนำเข้า ส่งออกอัญมณีที่ยังมิได้เจียรไนต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากร เพื่อผ่านพิธีการศุลกากรขาออก ขณะเดินทางออกนอกประเทศไทย”

(๒) ฉบับที่ ๒ สำเนาหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย/สำเนาใบเสร็จรับเงิน มีข้อความว่า “สำหรับผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย (ผู้ขาย) เก็บไว้เป็นหลักฐาน”

(๓) ฉบับที่ ๓ สำเนาหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย/ใบเสร็จรับเงิน มีข้อความว่า “สำหรับผู้หักภาษี ณ ที่จ่าย (ผู้ซื้อ) เก็บไว้เป็นหลักฐาน”

ผู้มีหน้าที่ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ต้องจัดทำสำเนาฉบับไว้ เพื่อใช้เป็นหลักฐานสำหรับออกใบแทนในกรณีที่หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ที่ออกให้แก่ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายแล้ว แต่ชำรุด สูญหาย โดยการออกใบแทนให้ใช้วิธีถ่ายเอกสารหรือพิมพ์เอกสารจากเครื่องคอมพิวเตอร์ ในกรณีจัดทำหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายด้วยระบบคอมพิวเตอร์ และมีข้อความว่า “ใบแทน” ไว้ที่ด้านบนของเอกสารซึ่งผู้มีหน้าที่ออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ต้องลงลายมือชื่อรับรองด้วย

หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย จะต้องีหมายเลขลำดับของหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย และหมายเลขลำดับของเล่ม เว้นแต่ในกรณีที่ไม่ได้จัดทำหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย เป็นเล่มจะไม่มีหมายเลขลำดับของเล่มก็ได้

การลงชื่อของผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ในหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย จะใช้วิธีประทับลายมือชื่อผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่ายด้วยตรายาง หรือจะพิมพ์ลายมือชื่อผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ได้มีการเก็บลายมือชื่อไว้ (SCAN) ก็ได้

ข้อ ๒ หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายตามข้อ ๑ ต้องทำเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ แต่ถ้าทำเป็นภาษาต่างประเทศอื่น ต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับ ส่วนตัวเลขให้ใช้เลขไทยหรืออารบิก

ข้อ ๓ ผู้ใดประสงค์จะทำหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายเป็นอย่างอื่นนอกจากที่กล่าว ในข้อ ๑ และข้อ ๒ ต้องยื่นคำขออนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากรก่อน และเมื่อได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากรแล้ว ให้ปฏิบัติตามนั้นได้

ข้อ ๔ การออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายตามข้อ ๑ ข้อ ๒ และข้อ ๓ ให้ถือเป็นการออกใบรับตามมาตรา ๑๐๕ แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อ ๕ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

วินัย วิทยการเวช

อธิบดีกรมสรรพากร

พระราชกฤษฎีกา

ออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๕๐๐)

พ.ศ. ๒๕๕๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เป็นปีที่ ๖๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรลดอัตราและยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่ผู้ยื่นและผู้ให้ยืมหลักทรัพย์
บางกรณี

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๓ (๑)
แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐)
พ.ศ. ๒๕๔๖ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๕๐๐) พ.ศ. ๒๕๕๓”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ผู้ยืมหรือผู้ให้ยืม” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๓๑) พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ผู้ยืมหรือผู้ให้ยืม” หมายความว่า ผู้ยืมหรือผู้ให้ยืมหลักทรัพย์ซึ่งเป็นบุคคล ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทกิจการการยืมและผู้ให้ยืมหลักทรัพย์ ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(๒) ศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(๓) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๔) ผู้ซึ่งมอบหมายให้บุคคลตาม (๑) หรือ (๒) เป็นตัวแทนหรือนายหน้าในการทำสัญญา ยืมหรือให้ยืมหลักทรัพย์

(๕) ผู้ซึ่งทำสัญญายืมหรือให้ยืมหลักทรัพย์กับบุคคลตาม (๑) (๒) หรือ (๓)”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

หน้า ๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันธนาคารแห่งประเทศไทย มีการยืมตราสารหนี้ภาครัฐจากเอกชน เพื่อนำมาใช้เป็นหลักประกันในการดำเนินนโยบายการเงิน และเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเพิ่มสภาพคล่องหลักทรัพย์ในตลาดรองตราสารหนี้ รวมทั้งส่งเสริมการทำธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับการยืมหรือให้ยืมหลักทรัพย์ในภาคเอกชนให้แพร่หลายมากขึ้น สมควรลดอัตราและยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทยและผู้ซึ่งทำสัญญายืมหรือให้ยืมหลักทรัพย์กับธนาคารแห่งประเทศไทย สำหรับเงินได้จากการทำธุรกรรมอันเนื่องมาจากการยืมหรือให้ยืมหลักทรัพย์ โดยกำหนดให้ธนาคารแห่งประเทศไทยและผู้ซึ่งทำสัญญายืมหรือให้ยืมหลักทรัพย์กับธนาคารแห่งประเทศไทยอยู่ในความหมายของบทนิยามคำว่า ผู้ยืมหรือผู้ให้ยืม ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๓๑) พ.ศ. ๒๕๔๑ อันจะทำให้ธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถบริหารนโยบายการเงินอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

กฎกระทรวง

กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย
อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๐๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิ
และเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ
แห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๑/๑ ระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน
ข้อ ๒๒/๑ ข้อ ๒๒/๒ ข้อ ๒๒/๓ และข้อ ๒๒/๔ แห่งกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหาร
และการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

“หมวด ๑/๑

ระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน

ข้อ ๒๒/๑ สถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป ให้นายจ้างจัดให้มีระบบ
การจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงานของสถานประกอบกิจการ ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

(๑) นโยบายด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๒) โครงสร้างการบริหารด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
(๓) แผนงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
และการนำไปปฏิบัติ

(๔) การประเมินผลและทบทวนการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

(๕) การดำเนินการปรับปรุงด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการ
ทำงาน

การจัดทำระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตาม
ระยะเวลา หลักเกณฑ์ และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

ให้นายจ้างปรับปรุงและพัฒนาระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงานอย่างน้อย
ปีละหนึ่งครั้ง

ข้อ ๒๒/๒ ให้นายจ้างดำเนินการให้เป็นไปตามระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการ
ทำงานตามข้อ ๒๒/๑ และมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ควบคุมดูแลการดำเนินการตามระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน

(๒) ส่งเสริมให้ลูกจ้างทุกคนมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามระบบการจัดการด้านความปลอดภัย
ในการทำงาน

ในกรณีที่ผู้แทนนายจ้างระดับบริหารเป็นผู้ดำเนินการแทนนายจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้รายงาน
ผลการดำเนินการตามระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงานต่อนายจ้าง

ข้อ ๒๒/๓ ให้นายจ้างจัดทำเอกสารเกี่ยวกับการจัดให้มีระบบการจัดการด้านความปลอดภัย
ในการทำงานตามข้อ ๒๒/๑ เก็บไว้ในสถานประกอบกิจการเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปีนับแต่วัน
จัดทำ และพร้อมที่จะให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบ

ข้อ ๒๒/๔ นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างสามารถเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบ
การจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงานได้”

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๓

เฉลิมชัย ศรีอ่อน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่ใช้บังคับในปัจจุบันไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งเป็นกลไกสำคัญที่จะทำให้การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถานประกอบกิจการเป็นไปอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพสมควรเพิ่มข้อกำหนดเกี่ยวกับระบบการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อให้การดำเนินการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถานประกอบกิจการมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร

เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ ๑๘๕)

เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับเงินได้
พึงประเมินจากการขายพลอย ทับทิม มรกต บุษราคัม โกเมน โอปอล นิล เพทาย ไพฑูรย์ หยก
และอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน เฉพาะที่ยังมิได้เจียรระไน แต่ไม่รวมถึงสิ่งทำเทียมวัตถุดังกล่าว
หรือที่ทำขึ้นใหม่ เพชร ไข่มุก และสิ่งทำเทียมเพชร หรือไข่มุก หรือที่ทำขึ้นใหม่

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๔๕๔) พ.ศ. ๒๕๕๓ อธิบดีกรมสรรพากรกำหนดหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไขการยกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับเงินได้พึงประเมินที่ได้จากการขายพลอย ทับทิม
มรกต บุษราคัม โกเมน โอปอล นิล เพทาย ไพฑูรย์ หยก และอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน
เฉพาะที่ยังมิได้เจียรระไน แต่ไม่รวมถึงสิ่งทำเทียมวัตถุดังกล่าวหรือที่ทำขึ้นใหม่ เพชร ไข่มุก และ
สิ่งทำเทียมเพชร หรือไข่มุก หรือที่ทำขึ้นใหม่ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เงินได้พึงประเมินจากการขายพลอย ทับทิม มรกต บุษราคัม โกเมน โอปอล นิล
เพทาย ไพฑูรย์ หยก และอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน เฉพาะที่ยังมิได้เจียรระไน แต่ไม่รวมถึง
สิ่งทำเทียมวัตถุดังกล่าวหรือที่ทำขึ้นใหม่ เพชร ไข่มุก และสิ่งทำเทียมเพชร หรือไข่มุก หรือที่ทำขึ้นใหม่
ที่จะได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์
วิธีการ และเงื่อนไข ดังนี้

(๑) ต้องเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาซึ่งมิใช่ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคล
ที่มีใช้นิติบุคคล

(๒) ต้องเป็นเงินได้พึงประเมินจากการขายพลอย ทับทิม มรกต บุษราคัม โกเมน โอปอล
นิล เพทาย ไพฑูรย์ หยก และอัญมณีที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน เฉพาะที่ยังมิได้เจียรระไน แต่ไม่รวมถึงสิ่ง
ทำเทียมวัตถุดังกล่าวหรือที่ทำขึ้นใหม่ เพชร ไข่มุก และสิ่งทำเทียมเพชร หรือไข่มุก หรือที่ทำขึ้นใหม่

(๓) ต้องเป็นเงินได้พึงประเมินที่ได้ถูกหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ไว้แล้วในอัตราร้อยละ ๑๐
ของเงินได้พึงประเมินที่ได้รับ

(๔) ผู้มีเงินได้ต้องไม่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มที่ใช้สิทธิยกเว้น
ภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วย
การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ ๓๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๐

ข้อ ๒ การได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ตามประกาศนี้ ผู้ได้รับยกเว้นภาษีต้องแสดงหลักฐาน หนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย และใบเสร็จรับเงินต่อเจ้าพนักงานประเมิน เพื่อแสดงว่า ได้ถูกหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายและนำส่งไว้แล้ว

ข้อ ๓ กรณีผู้มีเงินได้ ปฏิบัติไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ตามข้อ ๑ หรือข้อ ๒ ผู้มีเงินได้ไม่ได้รับสิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับเงินได้พึงประเมินจากการขาย พลอย ทับทิม มรกต บุษราคัม โกเมน โอปอล นิล เพทาย ไพฑูรย์ หยก และอัญมณีที่มีลักษณะ ทำนองเดียวกัน เฉพาะที่ยังมิได้เจียรไน แต่ไม่รวมถึงสิ่งทำเทียมวัตถุดังกล่าวหรือที่ทำขึ้นใหม่ เพชร ไข่มุก และสิ่งทำเทียมเพชร หรือไข่มุก หรือที่ทำขึ้นใหม่ และผู้มีเงินได้ต้องนำเงินได้พึงประเมินจากการขายอัญมณีดังกล่าว ไปรวมเป็นเงินได้ในการคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ของปีภาษี ที่ได้รับเงินได้พึงประเมินนั้น และต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มตามมาตรา ๒๗ แห่งประมวลรัษฎากร ในกรณีมิได้ยื่นรายการและเสียภาษีภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๔ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันแรกที่ลงในประกาศนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

วินัย วิทวัสการเวช

อธิบดีกรมสรรพากร